

Rolnummer 2539
Arrest nr. 15/2004 van 29 januari 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 81, vierde en achtste lid, en 104, derde en zevende lid, van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Arbeidshof te Antwerpen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 18 oktober 2002 in zake R. Derksen tegen het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 22 oktober 2002, heeft het Arbeidshof te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 104, derde en zesde lid, van het Gerechtelijk Wetboek gelezen in samenhang met artikel 81, vierde en zevende lid, van het Gerechtelijk Wetboek, de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, samengelezen met, eensdeels, artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en, anderdeels, artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten, doordat in de betwistingen voor de arbeidsrechtbank omtrent de hoedanigheid van werknemer of van zelfstandige geen uitspraak wordt gedaan door een kamer, nadat ze zo is aangevuld dat ze buiten één rechter in de arbeidsrechtbank bestaat uit twee rechters in sociale zaken benoemd als zelfstandige en aangevuld met twee rechters in sociale zaken benoemd respectievelijk als werkgever en als werknemer, en doordat in de betwistingen voor het arbeidshof omtrent dezelfde hoedanigheid geen uitspraak wordt gedaan door een kamer, nadat ze zo is samengesteld dat ze buiten twee raadsheren in het arbeidshof en één raadsheer in sociale zaken, benoemd als zelfstandige, aangevuld wordt met twee raadsheren in sociale zaken, respectievelijk benoemd als werkgever en als werknemer ? »

Memories zijn ingediend door :

- R. Derksen, wonende te 6982 Samrée, Samrée 84;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 21 mei 2003 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. A. Evers *loco* Mr. P. Cox, advocaten bij de balie te Tongeren, voor R. Derksen;
  - . Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Appellante voor het Arbeidshof betwist het standpunt van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dat zij als zaakvoerster van een b.v.b.a. gedurende een bepaalde periode onderworpen was aan het sociaal statuut der zelfstandigen en niet aan het stelsel van de sociale zekerheid van de werknemers, om reden dat aan de voorwaarden, vereist voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst, niet zou zijn voldaan. Dat standpunt heeft aanleiding gegeven tot twee procedures, de ene ingeleid door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna : R.S.V.Z.) tot betaling van de verschuldigde bijdragen als zelfstandige, de andere door de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers tot terugvordering van de betaalde kinderbijslagen.

In een van de beide rechtsplegingen voor het Arbeidshof wordt door de appellante de samenvoeging van de zaken gevraagd, vermits de basisbetwisting in de twee dossiers dezelfde is, namelijk de vraag of zij in de betrokken periode werknemer dan wel (ook) zelfstandige was. De beide zaken zijn evenwel aanhangig bij kamers van het Arbeidshof die op verschillende wijze zijn samengesteld, namelijk respectievelijk uit een beroepsmagistraat en twee raadsheren in sociale zaken, benoemd als werkgever en als werknemer en uit twee beroepsmagistraten en een raadsheer in sociale zaken, benoemd als zelfstandige. Het openbaar ministerie stelt vast dat, op grond van artikel 81, vierde lid, en 104, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in de arbeidsgerechten een geschil met betrekking tot de hoedanigheid van arbeider of bediende moet worden beslecht door een aangevulde kamer, bestaande uit, naast een beroepsmagistraat, twee rechters respectievelijk raadsheren in sociale zaken, benoemd als werkgever, en twee rechters respectievelijk raadsheren in sociale zaken, de ene benoemd als arbeider, de andere als bediende. Aangezien geen vergelijkbare samenstelling mogelijk is met betrekking tot de beslechting van een geschil over de hoedanigheid van zelfstandige dan wel werknemer, was het openbaar ministerie van oordeel dat ter zake een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in het geding kan zijn, waaromtrent alleen het Arbitragehof een oordeel kan vellen in een prejudiciële procedure. Nadat de partijen de gelegenheid hebben gekregen te concluderen over de noodzaak daartoe, heeft het Arbeidshof de voormelde, door het openbaar ministerie gesuggereerde prejudiciële vraag gesteld.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de appellante voor het verwijzende rechtscollege

A.1. Appellante verwijst naar de mogelijke tegenstrijdige antwoorden die de beide kamers van het Arbeidshof kunnen geven op de vraag of zij in de betrokken periode zelfstandige dan wel werknemer was. Zij sluit zich aan bij het standpunt dat het openbaar ministerie tijdens de procedure voor het verwijzende rechtscollege heeft verdedigd : het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat een werknemer voor een arbeidsgerechtigd zijn hoedanigheid van arbeider of bediende kan betwisten voor een aangevulde kamer, terwijl de hoedanigheid van zelfstandige niet kan worden betwist voor een aangevulde kamer.

A.2. Appellante meent tevens dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden doordat de verjaringstermijn voor de vorderingen van het R.S.V.Z. verschilt van de verjaringstermijn van appellante voor haar vorderingen, zowel wegens onverschuldigde werknemersbijdragen in het stelsel van de sociale zekerheid van de werknemers, als op grond van haar rechten in de regeling van de gezinsbijslag ten voordele van zelfstandigen, waardoor zij wel kan worden onderworpen aan verplichtingen als zelfstandige, maar de daarmee gepaard gaande rechten niet meer kan genieten.

Standpunt van de Ministerraad

A.3. De Ministerraad beklemtoont allereerst de beperkte rol van de « aangevulde » kamers in de arbeidsgerechten : zij worden slechts aldus samengesteld indien, vóór ieder ander middel, de hoedanigheid van arbeider of van bediende van één der partijen wordt betwist in de geschillen betreffende de aangelegenheden bedoeld in artikel 578, 1°, 2°, 3° en 7°, van het Gerechtelijk Wetboek. Bovendien worden werknemers en zelfstandigen op gelijke wijze behandeld bij het opwerpen van een betwisting omtrent hun statuut als werknemer

of zelfstandige : de kamer die dergelijke betwistingen behandelt, wordt noch voor werknemers, noch voor zelfstandigen aangevuld.

A.4. In hoofdorde zijn volgens de Ministerraad de categorieën van rechtsonderhorigen waaromtrent een verschil in behandeling wordt aangevoerd, niet vergelijkbaar. Betreft een betwisting van de hoedanigheid van arbeider of bediende in wezen een betwisting over een subcategorie van werknemers, met betrekking tot de vraag of de werknemer overwegend handenarbeid dan wel hoofdarbeid verricht, dan is een geschil over het werknemersstatuut of het zelfstandigenstatuut in wezen een betwisting over twee verschillende statuten, met betrekking tot de vraag of er al dan niet sprake is van een ondergeschikt verband. Die betwistingen zijn niet vergelijkbaar en dienen dan ook niet op gelijke wijze, namelijk door « aangevulde » kamers, te worden behandeld.

A.5. In subsidiaire orde voert de Ministerraad aan dat de beweerde ongelijke behandeling objectief en redelijk verantwoord is. De « aangevulde » kamers treden slechts op in geschillen in verband met de arbeid en in geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van de overtreding van wetten en besluiten betreffende de arbeidsreglementering, dit zijn geschillen waarbij de specifieke kennis van een arbeider of bediende van belang is. Wordt de hoedanigheid van een werknemer als arbeider of bediende betwist, dan kan die kamer zowel uitspraak doen over de betwisting over de hoedanigheid als over het bodemgeschil, vermits het toch gaat om vertegenwoordigers van werkgevers en werknemers die zitting nemen. Voor alle overige geschillen waarbij een werknemer is betrokken, is de hoedanigheid van arbeider of bediende niet relevant.

Betwistingen over de hoedanigheid als werknemer of zelfstandige kunnen worden opgeworpen in vele sociaalrechtelijke geschillen. De wetgever vermocht, volgens de Ministerraad, te oordelen dat die geschillen over het al dan niet bestaan van een ondergeschikt verband, door elke kamer van het arbeidsgerecht, in gelijk welke samenstelling, kunnen worden opgelost. De wetgever heeft overigens doelbewust ervoor gekozen geen werknemers te laten oordelen over geschillen betreffende zelfstandigen, omdat de aanwezigheid van dergelijke vertegenwoordigers niet kon worden gestaafd met enig redelijk argument. Bovendien is het sociaal recht in hoofdzaak geschreven recht geworden, waardoor een paritaire vertegenwoordiging van categorieën van lekenrechters, die dienen te waken over de gebruiken, gewoonten en bijzondere arbeidsvoorwaarden van de verschillende beroeps categorieën, nog minder kan worden verantwoord.

A.6. De in het geding zijnde regeling staat niet eraan in de weg dat een werknemer of zelfstandige in elk sociaalrechtelijk geschil zich erop kan beroepen dat zijn of haar sociaal statuut anders is dan de tegenpartij beweert en dat over een dergelijke betwisting uitspraak zal worden gedaan door onafhankelijke en onpartijdige rechters. Het fundamenteel recht op toegang tot een onpartijdige en onafhankelijke rechter en het recht op een eerlijk proces blijven aldus gewaarborgd.

A.7. Wat de beweerde schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie met betrekking tot de verjaringstermijnen betreft, betwist de Ministerraad de relevantie van de argumentatie van de appellante voor het verwijzende rechtscollege : dat verschil is immers niet het onderwerp van de voorliggende prejudiciële vraag en vloeit bovendien voort uit een koninklijk besluit, en niet uit een wet, zodat het Arbitragehof ter zake zelfs niet bevoegd is.

- B -

B.1. De artikelen 81 en 104 van het Gerechtelijk Wetboek werden na de datum van het verwijzingsarrest gewijzigd en aangevuld door de artikelen 2 en 3 van de wet van 20 december 2002 « tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek naar aanleiding van de wet van 20 december 2002 betreffende de bescherming van de preventieadviseurs » (*Belgisch Staatsblad*, 20 januari 2003). Die wetwijziging heeft, voor de in het geding zijnde

bepalingen, enkel tot gevolg dat het zevende lid van artikel 81 en het zesde lid van artikel 104 thans respectievelijk het achtste lid en het zevende lid van die onderscheiden artikelen uitmaken.

Artikel 81, vierde en achtste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt inzake de arbeidsrechtbank :

« [...]

Indien, vóór ieder ander middel, de hoedanigheid van arbeider of van bediende van een der partijen wordt betwist, doet de kamer uitspraak over de grond van het geschil nadat ze zo is aangevuld dat ze buiten de voorzitter bestaat uit twee rechters in sociale zaken benoemd als werkgever en twee rechters in sociale zaken benoemd respectievelijk als arbeider en als bediende.

[...]

In de geschillen betreffende de aangelegenheden bedoeld in artikel 581 en voor de toepassing van de in artikel 583 bedoelde administratieve sancties op zelfstandigen, bestaat de Kamer uit één rechter in de arbeidsrechtbank en twee rechters in sociale zaken die benoemd zijn als zelfstandigen.

[...] »

Artikel 104, derde en zevende lid, van hetzelfde Wetboek bepaalt inzake het arbeidshof :

« [...]

Die kamers bestaan evenwel uit twee raadsheren in sociale zaken benoemd als werkgever, en twee raadsheren in sociale zaken respectievelijk benoemd als arbeider en als bediende, wanneer het beroep gericht is tegen een vonnis uitgesproken door een kamer met vier rechters in sociale zaken.

[...]

De kamers die kennis nemen van hoger beroep tegen een vonnis gewezen in een geschil betreffende een aangelegenheid bedoeld in artikel 581 of betreffende de toepassing op zelfstandigen van administratieve sancties bedoeld in artikel 583, bestaan uit twee raadsheren in het Arbeidshof en uit een raadsheer in sociale zaken die benoemd is als zelfstandige.

[...] »

B.2. De prejudiciële vraag stelt het probleem van de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor

de Rechten van de Mens en artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, van de artikelen 81, vierde en achtste lid, en 104, derde en zevende lid, van het Gerechtelijk Wetboek, doordat de kamers van de arbeidsgerechten, wanneer zij kennis nemen van betwistingen omtrent de hoedanigheid van werknemer of van zelfstandige, buiten de beroepsmagistraat of de beroepsmagistraten, niet zijn samengesteld uit rechters of raadsheren in sociale zaken die, enerzijds, zijn benoemd als zelfstandige en, anderzijds, zijn benoemd als werkgever en als werknemer, terwijl de kamers van de arbeidsgerechten die kennis nemen van geschillen omtrent de hoedanigheid van arbeider of van bediende zo worden aangevuld dat ze, buiten de voorzitter, bestaan uit twee rechters of raadsheren in sociale zaken benoemd als werkgever en twee rechters of raadsheren in sociale zaken benoemd respectievelijk als arbeider en als bediende.

B.3.1. In het ontwerp van wet houdende het Gerechtelijk Wetboek, dat door de Senaat werd aangenomen, werd bepaald dat de geschillen die betrekking hebben op de sociale zekerheid van de zelfstandigen, zouden worden beslecht door een kamer van het arbeidsgerecht waarin naast een beroepsmagistraat eveneens twee assessoren zouden zetelen, de ene als zelfstandige, de andere als werknemer benoemd (*Parl. St.*, Senaat, 1964-1965, nr. 170, p. 41, en « Tekst aangenomen door de verenigde commissies », *ibid.*, pp. 12 en 15).

B.3.2. Die regeling werd evenwel geamendeerd door de Kamer van volksvertegenwoordigers op grond van volgende overwegingen :

« Een lange bespreking ontstond over de samenstelling van de arbeidsrechtbank, ook wanneer het geschil zelfstandigen betreft. Leden konden het niet aanvaarden dat over zulk geschil zou moeten geoordeeld worden door een rechter in sociale zaken met de hoedanigheid van arbeider of van bediende. Sommigen meenden dat alsdan de twee assessoren zelfstandigen moesten zijn.

De Koninklijke commissaris voerde hiertegen als bezwaar aan dat het kan gebeuren dat principiële vragen opgeworpen worden vóór een rechtbank bestaande uit drie rechters waarvan ten minste twee dezelfde belangen kunnen hebben als een van de betrokken partijen.

[Een lid] diende een amendement in (stuk nr. 59/26), waarbij enerzijds in de zesde alinea de melding van het artikel 581 geschrapt wordt en anderzijds er een nieuwe alinea bij het artikel wordt gevoegd, waarbij bepaald wordt dat in de geschillen die het artikel 581 betreffen (geschillen die alleen de zelfstandigen aangaan), de Kamer zal samengesteld zijn uit twee rechters in de arbeidsrechtbank en één rechter-assessor in sociale zaken die als zelfstandige benoemd is.

Sommige leden hebben er de nadruk op gelegd dat zij van oordeel zijn dat die regeling een voorlopig karakter moet hebben en geen vooroordeel uitmaakt betreffende de evolutie van de sociale wetgeving in de richting van de eenmaking. De vertegenwoordiging van de zelfstandigen, in de schoot van de arbeidsgerechten, zou opnieuw moeten herzien worden, naar gelang van de ontwikkeling van deze evolutie. Het is onder dit uitdrukkelijk voorbehoud dat ze zich bij het amendement hebben aangesloten.» (*Parl. St.*, Kamer, 1965-1966, nr. 59/49, p. 26)

Artikel 104 van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de samenstelling van de kamers in het arbeidshof, werd op voorstel van de Regering in dezelfde zin aangepast zodat

« de kamers die kennis nemen van hoger beroep tegen een vonnis gewezen in een geschil bedoeld in artikel 581, bestaan uit twee raadsleden in het Arbeidshof en een raadsheer in sociale zaken die benoemd is als zelfstandige. Die bepaling komt overeen met de bepaling die in artikel 81 werd ingevoegd. De verantwoording die voor artikel 81 werd gegeven, geldt eveneens in dit geval » (*ibid.*, p. 31).

B.3.3. De samenstelling van de kamer die kennis neemt van de voormelde geschillen werd, enkel wat de arbeidsrechtbank betreft, gewijzigd bij het enig artikel van de wet van 26 juli 1990 (*Belgisch Staatsblad*, 7 augustus 1990), op grond waarvan de kamer thans bestaat uit een beroepsmagistraat en twee rechters in sociale zaken, benoemd als zelfstandige. Die wijziging werd verantwoord door de noodzaak « de taak van de kleinere arbeidsgerechten te verlichten door slechts een beroep te doen op één beroepsmagistraat » (*Parl. St.*, Kamer, 1988-1989, nr. 909/1, p. 2), waardoor men « hoopt[e] het wegwerken van de gerechtelijke achterstand te vergemakkelijken » (*ibid.*, p. 5).

Onverminderd de twijfels die werden geuit over de haalbaarheid van die doelstelling, werd ook aandacht besteed aan de impact van die nieuwe samenstelling van de arbeidsrechtbank op de onpartijdigheid van het rechtsprekend orgaan, mede gelet op het gevaar waarop reeds bij de totstandkoming van het Gerechtelijk Wetboek was gewezen door de koninklijk commissaris :

« Het gevaar voor partijdige uitspraken acht [het lid] evenmin bijzonder groot, omwille van de aard van de geschillen (vooral feitelijke betwistingen), de adviesbevoegdheid van de arbeidsrechters en de mogelijkheid waarover de voorzitter beschikt om uit de lijst van sociale rechters, twee leden aan te duiden die niet behoren tot dezelfde representatieve organisatie.

Ingeval desalniettemin sterk afwijkende rechtspraak tot stand zou komen, kan in hoger beroep corrigerend opgetreden worden.

[...]

In de hoofdzakelijk feitelijke geschillen betreffende aangelegenheden bedoeld in artikel 581 van het Gerechtelijk Wetboek, zal de vervanging van de beroepsmagistraat weinig problemen opleveren. Bovendien moet de reële inbreng van de sociale rechters terzake niet overschat worden. » (*Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 909/2, p. 3)

B.4.1. Het verschil in behandeling tussen de beide categorieën van rechtsonderhorigen heeft een beperkte draagwijdte. De aangevulde kamers oordelen over een betwisting in verband met de hoedanigheid van arbeider of bediende immers slechts naar aanleiding van een aantal specifieke geschillen, namelijk de geschillen betreffende de aangelegenheden bedoeld in artikel 578, 1°, 2°, 3° en 7°, van het Gerechtelijk Wetboek, en dan nog uitsluitend indien, vóór ieder ander middel, de hoedanigheid van arbeider of van bediende van één der partijen wordt betwist. Het betreft geschillen inzake arbeidsovereenkomsten, met inbegrip van die welke betrekking hebben op schending van het fabrieksgeheim gedurende die overeenkomst, geschillen inzake leerovereenkomsten, individuele geschillen betreffende de toepassing van de collectieve arbeidsovereenkomsten en geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van een overtreding van de wetten en besluiten betreffende de arbeidsreglementering en de aangelegenheden onder de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, onverminderd de toepassing van de wetsbepalingen die deze bevoegdheid verlenen aan de strafgerichten wanneer een strafvordering voor hen aanhangig is.

B.4.2. De hoedanigheid van arbeider of bediende kan in de voormelde aangelegenheden relevant zijn, gelet op de kennis van de gewoonten en de gebruiken waarover zij als rechter of raadsheer in sociale zaken zouden kunnen beschikken bij het beslechten van die specifieke geschillen, of zoals het bij de voorbereiding van het Gerechtelijk Wetboek werd beklemtoond: het onderscheid tussen arbeiders en bedienden is vooral van belang voor de geschillen met betrekking tot de uitvoering van arbeidsovereenkomsten in dienstverband (*Parl. St.*, Senaat, 1964-1965, nr. 170, p. 47).

Daarentegen werd voor de beslechting van de geschillen met betrekking tot de sociale zekerheid die hoedanigheid van arbeider of bediende minder relevant geacht, reden waarom « de kamers die uitspraak doen over geschillen in deze aangelegenheden bestaan uit een voorzitter, een assessor-werkgever en een assessor-werknemer, arbeider of bediende » (*ibid.*). Ook de geschillen betreffende de hoedanigheid van zelfstandige of werknemer hebben

betrekking op de toepasselijkheid van één van de socialezekerheidsstelsels en zijn van louter juridische-technische aard. Zij worden trouwens beslecht door de kamers waarvoor het geschil aanhangig is, ongeacht hun samenstelling.

B.4.3. Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort dat het aangevoerde verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.

B.5.1. Het Hof dient nog te onderzoeken of de in het geding zijnde bepalingen al dan niet de voormelde grondwetsbepalingen, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, schenden.

Die verdragsbepalingen waarborgen onder meer de gelijkheid voor de rechtbanken en de rechterlijke instanties en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

B.5.2. Door de betwistingen betreffende de hoedanigheid van zelfstandige of werknemer niet te laten beslechten door aangevulde kamers van de arbeidsgerechten, waarin niet alleen zelfstandigen maar ook werknemers en/of werkgevers zitting zouden nemen, heeft de wetgever geen inbreuk gepleegd op de voormelde rechten. Zelfs in geval van toepassing van artikel 81, achtste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, is er geen reden om partijdigheid van de rechters in sociale zaken, benoemd als zelfstandige, te vermoeden. Bovendien moet in die hypothese worden vastgesteld dat over dergelijke geschillen in hoger beroep steeds wordt beslist door een kamer van het arbeidshof waarin beroepsmagistraten in de meerderheid zijn.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 104, derde en zevende lid, van het Gerechtelijk Wetboek, gelezen in samenhang met artikel 81, vierde en achtste lid, van hetzelfde Wetboek, schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 januari 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts